

Asia C-132/10

Olivier Halley ym.

vastaan

Belgian valtio

(Rechtbank van eerste aanleg te Leuvenin esittämä ennakkoratkaisupyyntö)

Välitön verotus – Pääomien vapaa liikkuvuus – SEUT 63 artikla – Nimennäisosakkeiden perintöverotus – Pidempi vanhentumisaika muualla kuin asianomaisessa jäsenvaltiossa asuvien yhtiöiden osakkeiden arvon määrittämiselle kuin asianomaisessa jäsenvaltiossa asuvien yhtiöiden osakkeiden arvon määrittämiselle – Rajoitus ? Oikeuttaminen

Tuomion tiivistelmä

Pääomien vapaa liikkuvuus – Rajoitukset – Verolainsäädäntö – Perintövero

(SEUT 63 artikla)

SEUT 63 artiklaa on tulkittava niin, että se on esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jossa säädetään perintöveron osalta kymmenen vuoden vanhentumisaika sellaisen yhtiön nimennäisosakkeiden arvon määrittämiselle, jonka osakkeenomistaja vainaja oli ja jonka tosiasiallinen johto sijaitsee jossakin muussa jäsenvaltiossa, kun taas vanhentumisaika on pituudeltaan kaksi vuotta, jos yhtiön tosiasiallinen johto sijaitsee ensiksi mainitussa jäsenvaltiossa.

Mainitun pidemmän vanhentumisajan soveltaminen perillisiin, jotka omistavat sellaisen yhtiön osakkeita, jonka tosiasiallinen johto sijaitsee jonkin muun jäsenvaltion alueella, voi nimittäin johtaa siihen, että kyseisessä jäsenvaltiossa asuvat henkilöt ovat vähemmän halukkaita tekemään sijoituksia tämän jäsenvaltion ulkopuolelle tai säilyttämään sinne tekemiään sijoituksia, kun otetaan huomioon se, että heidän perillisensä ovat pidemmän ajan epävarmassa tilanteessa jälkiverotuksen kohteeksi joutumisen suhteen.

Tällaista lainsäädäntöä ei voida perustella tarpeella turvata verovalvonnan tehokkuus eikä veropetosten torjuntaa koskevalla tavoitteella, koska yleisesti sovellettava kymmenen vuoden jälkiverotusaika ei mitenkään riipu siitä ajasta, jota tarvitaan, jotta voidaan tehokkaasti turvautua keskinäistä apua koskeviin järjestelmiin tai muihin keinoihin osakkeiden arvon selvittämiseksi. On nimittäin erotettava toisistaan kaksi tapausta, eli ensinnäkin tilanne, jossa veronalaiset erät on salattu kansallisilta veroviranomaisilta eikä veroviranomaisilla ole mitään tietoa, jonka perusteella ne voisivat käynnistää tutkinnan, ja toiseksi tilanne, jossa veroviranomaisilla on hallussaan veronalaisia eriä koskevia tietoja. Silloin, kun jäsenvaltion veroviranomaisilla on hallussaan tietoja, joiden perusteella ne olisivat voineet kääntyä muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten puoleen joko turvautumalla tiedonsaantipyynnön jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten keskinäisestä avusta välittömien verojen alalla annetussa direktiivissä 77/799 säädettyyn keskinäistä apua koskevaan järjestelmään tai kahdenvälisissä sopimuksissa määrättyyn järjestelmään, jotta nämä viimeksi mainitut viranomaiset toimittaisivat niille tietoja, jotka ovat tarpeen veron asianmukaisen määrän määrittämiseksi, pelkkä se seikka, että kyseiset veronalaiset erät sijaitsevat jossain toisessa jäsenvaltiossa, ei nimittäin oikeuta yleisesti soveltamaan pidennettyä jälkiverotusaikaa, joka ei mitenkään riipu siitä ajasta, jota tarvitaan, jotta

voidaan tehokkaasti turvautua näihin keskinäistä apua koskeviin järjestelmiin.

(ks. 24, 30, 33, 36, 39 ja 40 kohta sekä tuomiolauselma)

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

15 päivänä syyskuuta 2011 (*)

Välitön verotus – Pääomien vapaa liikkuvuus – SEUT 63 artikla – Nimennäisosakkeiden perintöverotus – Pidempi vanhentumisaika muualla kuin asianomaisessa jäsenvaltiossa asuvien yhtiöiden osakkeiden arvon määrittämiselle kuin asianomaisessa jäsenvaltiossa asuvien yhtiöiden osakkeiden arvon määrittämiselle – Rajoitus ? Oikeuttaminen

Asiassa C-132/10,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka rechtbank van eerste aanleg te Leuven (Belgia) on esittänyt 12.2.2010 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 15.3.2010, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Olivier Halley,

Julie Halley ja

Marie Halley

vastaan

Belgian valtio,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. N. Cunha Rodrigues sekä tuomarit A. Arabadjiev, A. Rosas, U. Lõhmus (esittelevä tuomari) ja A. Ó Caoimh,

julkisasiamies: N. Jääskinen,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 13.1.2011 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Olivier Halley, Julie Halley ja Marie Halley, edustajinaan advocaat A. Biesmans ja advocaat R. Deblauwe,

– Belgian hallitus, asiamiehinnään M. Jacobs ja J.-C. Halleux,

– Euroopan komissio, asiamiehinään R. Lyal, P. van Nuffel ja W. Roels, päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta, on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee SEUT 26, SEUT 49, SEUT 63 ja SEUT 65 artiklan tulkintaa.
- 2 Pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä Olivier Halley, Julie Halley ja Marie Halley sekä toisaalta Belgian valtio ja joka koskee sellaisen yhtiön nimennäisosakkeiden perintöverotusta, jonka tosiasiallinen johto ei sijaitse Belgiassa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin säännöstö

- 3 Perustamissopimuksen 67 artiklan täytäntöönpanosta 24.6.1988 annetun neuvoston direktiivin 88/361/ETY (EYVL L 178, s. 5) 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on poistettava jäsenvaltioissa asuvien henkilöiden välisiä pääomanliikkeitä koskevat rajoitukset, sanotun kuitenkin rajoittamatta jäljempänä olevien säännösten soveltamista. Tämän direktiivin täytäntöönpanon helpottamiseksi pääomanliikkeet luokitellaan liitteessä I olevan nimikkeistön mukaisesti.”

- 4 Direktiivin 88/361 liitteessä I lueteltujen pääomanliikkeiden joukossa mainitaan otsikon XI, ”Henkilökohtaiset pääomaliikkeet”, alla muun muassa perinnöt ja erityisjälkisäädökseen perustuvat suoritukset.

Kansallinen säännöstö

- 5 Perintöverokoodeksin (Wetboek der successierechten), joka hyväksyttiin 31.3.1936 annetulla kuninkaan asetuksella nro 308 (Belgisch Staatsblad 7.4.1936, s. 2403), joka puolestaan vahvistettiin 4.5.1936 annetulla lailla (Belgisch Staatsblad 7.5.1936, s. 3426; jäljempänä perintöverokoodeksi), 1 §:n 1 momentin mukaan perintöveroa maksetaan vainajan perillisten jäämistöstä saaman omaisuuden arvosta, joka jää jäljelle velkojen vähentämisen jälkeen.

- 6 Perintöverokoodeksin 111 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Sen osoittamiseksi, että koko [Belgian kuningaskunnassa] oleva perintöomaisuus tai osa siitä – joiden osalta on ilmoitettu myyntiarvo – on aliarvostettu, veronsaaja voi, ellei muista 105 §:ssä säädetyistä todisteluokeinoista muuta johdu, vaatia kyseisen omaisuuden arvon arvioittamista; aineellisen irtaimen omaisuuden osalta arvioittamista voidaan kuitenkin vaatia vain laivoista ja veneistä.”

- 7 Perintöverokoodeksin 137 §:n 1 momentin 2 kohdassa säädetään, että ”vanhentumisaika vaatimuksille, jotka koskevat sellaisen omaisuuden arvioittamista, johon voidaan kohdistaa tällainen tarkistus, ja sellaisia veroja, korkoja ja sakkoja, jotka on maksettava tällaisen omaisuuden aliarvostuksen tapauksessa, on kaksi vuotta, ja se on kymmenen vuotta, jos kyse on veroista, koroista ja sakoista siinä tapauksessa, että aliarvostetun omaisuuden arvoa ei ole voitu arvioittaa; vanhentumisajat alkavat kulua siitä päivästä, kun veroilmoitus toimitetaan”.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

- 8 Pääasian kantajien vanhemmat, Annik De Pinsun ja Paul-Louis Halley, kuolivat samanaikaisesti 6.12.2003. De Pinsunin ja Halley'n kotipaikka oli Tervurenissa (Belgia), ja perintöveroilmoitus oli tehtävä Leuvenissä.
- 9 Pääasian kantajat maksoivat 16.8.2004 16 miljoonaa euroa ja 16.8.2005 4 miljoonaa euroa perintöveron ennakkomaksuina.
- 10 Kantajat toimittivat Leuvenin verohallinnolle 7.11.2005 kaksi perintöveroilmoitusta, joista toinen koski heidän isänsä jäämistöä ja toinen heidän äitinsä jäämistöä.
- 11 Kummassakin tapauksessa jäämistöön kuului puolet 2 172 600:sta yhteisomistuksessa olleesta Carrefour SA:n, jonka kotipaikka oli pääasian tosiseikkojen tapahtumahetkellä Levallois-Perret'ssä (Ranska), nimennäisosaketta ja puolet 2 085:stä yhteisomistuksessa olleesta tämän saman yhtiön haltijaosakkeesta. Pääasian kantajat ilmoittivat nimennäisosakkeiden arvoksi 28,31 euroa osakkeelta, mikä oli osakkeiden pörssikurssi heidän vanhempiensa kuolinhetkellä laskettuna 35 prosentin suuruisella arvonalennuksella.
- 12 Derde Ontvangkantoor van de Registratie te Leuven (Leuvenin kolmas verotoimisto) ilmoitti 20.2.2008 päivätyllä kirjeellä pääasian kantajille, että Brysselin keskushallinto oli 29.1.2008 päättänyt, että kyseisten osakkeiden arvona oli pidettävä 43,55:tä euroa osakkeelta.
- 13 Ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen toimittamassaan kannekirjelmässä pääasian kantajat väittävät ensisijaisesti, että Belgian verohallinnon oikeus riitauttaa kyseisten nimennäisosakkeiden arvostus aliarvostuksen vuoksi oli jo vanhentunut. Toissijaisesti pääasian kantajat riitauttavat hallinnon kyseisille nimennäisosakkeille määrittämän arvon.
- 14 Ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, että perintöverokoodeksin 111 §:n ja 137 §:n 1 momentin 2 kohdan, kun niitä luetaan yhdessä, mukaan kyseisessä 111 §:ssä tarkoitettu nimennäisosakkeiden arvon arvioittaminen asiantuntijalla on mahdollinen silloin, kun kyseiset osakkeet ovat Belgiassa asuvan yhtiön osakkeita. Osakkeiden katsotaan sijaitsevan kyseisessä jäsenvaltiossa silloin, kun yhtiön tosiasiallinen johto sijaitsee siellä. Vanhentumisaika osakkeiden arvon määrittämiselle on tässä tapauksessa kaksi vuotta. Sellaisen yhtiön osakkeiden, jonka tosiasiallinen johto sijaitsee Belgian alueen ulkopuolella, tällainen arvioittaminen asiantuntijalla ei kuitenkaan ole mahdollinen, ja mainittu vanhentumisaika on kymmenen vuotta.
- 15 Koska rechtbank van eerste aanleg te Leuven katsoi, että pääasiassa on kyse unionin oikeuden tulkinnasta, se päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Onko perintöverokoodeksin 137 §:n 1 momentin 2 kohta, jossa luettuna yhdessä perintöverokoodeksin 111 §:n kanssa säädetään, että nimennäisosakkeisiin perustuvan perintöverosaatavan vanhentumisaika on kaksi vuotta silloin, kun yhtiön tosiasiallinen johto sijaitsee Belgiassa, mutta kymmenen vuotta silloin, kun yhtiön johdon tosiasiallinen sijaintipaikka ei ole Belgiassa, SEUT 26, SEUT 49, SEUT 63 ja SEUT 65 artiklan mukainen?"

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

Pääasiassa kyseessä oleva vapaus

- 16 Kansallisen tuomioistuimen esittämä kysymys koskee SEUT 26, SEUT 49, SEUT 63 ja SEUT 65 artiklaa. Unionin tuomioistuimelle esittämässään huomautuksissa Belgian hallitus ja

Euroopan komissio väittävät, että pääasian kannalta merkityksellisiä ovat ainoastaan viimeksi mainitut kaksi määräystä eli pääomien vapaata liikkuvuutta koskevat määräykset.

17 Tältä osin vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että sen määrittämiseksi, kuuluuko kansallinen lainsäädäntö jonkin liikkumisvapautta koskevan vapauden soveltamisalaan, huomioon on otettava kyseisen lainsäädännön tarkoitus (ks. asia C-157/05, Holböck, tuomio 24.5.2007, Kok., s. I-4051, 22 kohta ja asia C-182/08, Glaxo Wellcome, tuomio 17.9.2009, Kok., s. I-78591, 36 kohta).

18 Pääasiassa kansallisen lainsäädännön tarkoituksena on vahvistaa määräaika, jonka aikana perintönä siirtyneiden sellaisen yhtiön nimennäisosakkeiden, jonka tosiasiallinen johto ei sijaitse Belgian alueella, arvo voidaan määrittää.

19 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että perinnöt, joilla tarkoitetaan kuolleen henkilön jäämistön siirtymistä yhdelle tai useammalle henkilölle, kuuluvat direktiivin 88/361 liitteessä I olevan otsikon XI, "Henkilökohtaiset pääomanliikkeet", alaan ja että perinnöt ovat SEUT 63 artiklassa tarkoitettuja pääomanliikkeitä niitä tapauksia lukuun ottamatta, joiden kaikki osatekijät rajoittuvat yhden ainoan jäsenvaltion sisälle (ks. vastaavasti asia C-11/07, Eckelkamp ym., tuomio 11.9.2008, Kok., s. I-6845, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Pääasiassa kyseessä olevan kaltainen tilanne, jossa Belgiassa asuva henkilö omistaa sellaisen yhtiön osakkeita, jonka tosiasiallinen johto sijaitsee Ranskassa, ei ole kuitenkaan missään tapauksessa täysin jäsenvaltion sisäinen tilanne.

20 Tästä seuraa, että pääomien vapaata liikkuvuutta koskevia EUT-sopimuksen määräyksiä sovelletaan pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa asiassa.

21 Näin ollen on katsottava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelea kysymyksellään lähinnä, onko SEUT 63 artiklaa tulkittava niin, että se on esteenä sellaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jossa säädetään perintöveron osalta eri vanhentumisaika nimennäisosakkeiden arvon määrittämiseksi sen mukaan, sijaitseeko yhtiön, jonka osakkeenomistaja vainaja oli, tosiasiallinen johto tässä jäsenvaltiossa vai ei.

Pääoman vapaan liikkuvuuden rajoituksen olemassaolo

22 On muistutettava, että toimenpiteisiin, jotka SEUT 63 artiklan 1 kohdassa kielletään pääomanliikkeiden rajoituksina, sisältyvät jäsenvaltion toimenpiteet, joilla aiheutetaan se, että ulkomailla asuvat henkilöt ovat vähemmän halukkaita tekemään sijoituksia kyseiseen jäsenvaltioon tai säilyttämään sinne tekemiään sijoituksia (ks. vastaavasti asia C-377/07, STEKO Industriemontage, tuomio 22.1.2009, Kok., s. I-299, 23 ja 24 kohta ja asia C-450/09, Schröder, tuomio 31.3.2011, 30 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskoelmassa).

23 Ennakkoratkaisupyyntöä käy ilmi, että pääasiassa kyseessä oleva lainsäädäntö johtaa nimennäisosakkeiden perintöverotusta varten suoritettavan osakkeiden arvon määrittämisen vanhentumisajan osalta erotteluun yhtiön, jonka osakkeista on kyse, tosiasiallisen johdon sijainnin perusteella, koska vanhentumisaika sellaisen yhtiön osakkeiden arvon määrittämiseksi, jonka tosiasiallinen johto sijaitsee Belgiassa, on kaksi vuotta, kun taas sellaisen yhtiön osakkeiden, jonka tosiasiallisen johto sijaitsee jossakin toisessa jäsenvaltiossa, kyseinen vanhentumisaika arvon määrittämiseksi on kymmenen vuotta.

24 Mainitun pidemmän vanhentumisajan soveltaminen perillisiin, jotka omistavat sellaisen yhtiön osakkeita, jonka tosiasiallinen johto sijaitsee jonkin muun jäsenvaltion kuin Belgian kuningaskunnan alueella, voi johtaa siihen, että Belgiassa asuvat henkilöt ovat vähemmän halukkaita tekemään sijoituksia kyseisen jäsenvaltion ulkopuolelle tai säilyttämään sinne

tekemiään sijoituksia, kun otetaan huomioon se, että heidän perillisensä ovat pidemmän ajan epävarmassa tilanteessa jälkiverotuksen kohteeksi joutumisen suhteen.

25 Tällainen kansallinen lainsäädäntö muodostaa näin ollen SEUT 63 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun pääomien vapaan liikkuvuuden rajoituksen.

Pääomien vapaan liikkuvuuden rajoituksen oikeuttaminen

26 Belgian hallitus vetoaa pääomien vapaan liikkuvuuden rajoittamista perustellakseen tarpeeseen turvata verovalvonnan tehokkuus ja ehkäistä veropetokset.

27 Belgian hallitus väittää verovalvonnan tehokkuudesta, että pidemmän vanhentumisajan soveltaminen muussa jäsenvaltiossa kuin Belgian kuningaskunnassa sijaitsevien yhtiöiden osakkeiden arvostukseen on tarpeen tällaisia osakkeita koskevien tietojen saamiseksi.

28 Veropetosten ehkäisemisestä Belgian hallitus väittää, että tällainen vanhentumisaika mahdollistaa Belgian veroviranomaisille tutkinnan käynnistämisen silloin, kun ulkomailla sijaitsevien yhtiöiden osakkeet todetaan aliarvostetuiksi, ja jälkiverottamisen silloin, kun käy ilmi, että sovellettu osakkeiden verotusarvo on ollut liian alhainen.

29 Belgian hallitus väittää lisäksi, että pääasiassa kyseessä olevan lainsäädännön kaltainen lainsäädäntö on tarpeen sen puutteen korjaamiseksi, etteivät kyseiset veroviranomaiset todellisuudessa voi saada tietoja muussa jäsenvaltiossa kuin Belgian kuningaskunnassa omistetuista varoista. Belgian hallitus huomauttaa, että jäsenvaltio voi tehdä tiedonsaantipyynnön jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten keskinäisestä avusta välittömien verojen alalla 19.12.1977 annetun neuvoston direktiivin 77/799/ETY (EYVL L 336, s. 15) 2 artiklan nojalla vain sellaisessa yksittäistapauksessa, jossa sillä on jo riittävät alustavat tiedot.

30 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan veropetosten ehkäiseminen ja verovalvonnan tehokkuuden turvaaminen ovat sellaisia yleistä etua koskevia pakottavia syitä, joilla voidaan perustella EUT-sopimuksessa taattujen liikkumisvapauksien käyttämisen rajoittaminen (ks. veropetosten ehkäisemisestä mm. asia C-386/04, Centro di Musicologia Walter Stauffer, tuomio 14.9.2006, Kok., s. I-8203, 32 kohta ja verovalvonnan tehokkuuden turvaamisesta asia C-318/07, Persche, tuomio 27.1.2009, Kok., s. I-359, 52 kohta).

31 Pääomien vapaan liikkuvuuden rajoittaminen voidaan hyväksyä tällä perusteella kuitenkin ainoastaan, jos sillä voidaan taata kyseessä olevan tavoitteen toteutuminen ylittämättä sitä, mikä on tarpeen tavoitteen saavuttamiseksi (ks. mm. asia C-72/09, Établissements Rimbaud, tuomio 28.10.2010, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

32 Vaikka oletettaisiinkin, että pääasiassa kyseessä olevalla kansallisella lainsäädännöllä voidaan saavuttaa ne tavoitteet, jotka liittyvät tarpeeseen turvata verovalvonnan tehokkuus ja ehkäistä veropetoksia, on todettava, että tällaisella lainsäädännöllä ylitetään se, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.

33 Oikeuskäytännöstä, joka koskee jälkiverotusta koskevaa määräaika tilanteessa, jossa säästötalletuksia ja/tai niiden perusteella saatuja tuloja on salattu veroviranomaisilta, nimittäin ilmenee, että on erotettava toisistaan kaksi tapausta, eli ensinnäkin tilanne, jossa veronalaiset erät on salattu eikä veroviranomaisilla ole mitään tietoa, jonka perusteella ne voisivat käynnistää tutkinnan, ja toiseksi tilanne, jossa veroviranomaisilla on hallussaan veronalaisia eriä koskevia tietoja (yhdistetyt asiat C-155/08 ja C-157/08, X ja Passenheim-van Schoot, tuomio 11.6.2009, Kok., s. I-5093, 62 ja 63 kohta).

34 Pääasiassa on riidatonta, että kyseiset nimennäisosakkeet on mainittu perintöveroilmoituksissa ja että asianomaisen jäsenvaltion veroviranomaisilla on siten hallussaan näitä osakkeita koskevia tietoja. Pääasiassa kyseessä oleva lainsäädäntö kuuluu siten edellisessä kohdassa mainituista tapauksista jälkimmäiseen.

35 Edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa X ja Passenheim-van Schoot annetun tuomion 74 kohdassa on todettu, että tässä jälkimäisessä tapauksessa ei voida pitää perusteltuna sitä, että jäsenvaltio soveltaa pidennettyä jälkiverotusaikaa, jolla ei erityisesti pyritä tarjoamaan tämän valtion veroviranomaisille mahdollisuutta turvautua tehokkaasti jäsenvaltioiden keskinäistä apua koskeviin järjestelmiin ja jota voidaan soveltaa aina, kun kyseiset veronalaiset erät sijaitsevat jossain toisessa jäsenvaltiossa.

36 Silloin, kun jäsenvaltion veroviranomaisilla on hallussaan tietoja, joiden perusteella ne olisivat voineet kääntyä muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten puoleen joko turvautumalla direktiivissä 77/799 säädettyyn keskinäistä apua koskevaan järjestelmään tai kahdenvälisissä sopimuksissa määrättyyn järjestelmään, jotta nämä viimeksi mainitut viranomaiset toimittaisivat niille tietoja, jotka ovat tarpeen veron asianmukaisen määrän määrittämiseksi, pelkkä se seikka, että kyseiset veronalaiset erät sijaitsevat jossain toisessa jäsenvaltiossa, ei nimittäin oikeuta yleisesti soveltamaan pidennettyä jälkiverotusaikaa, joka ei mitenkään riipu siitä ajasta, jota tarvitaan, jotta voidaan tehokkaasti turvautua näihin keskinäistä apua koskeviin järjestelmiin (em. yhdistetyt asiat X ja Passenheim-van Schoot, tuomion 75 kohta).

37 Vaikka käsiteltävässä asiassa pitää paikkansa, että mainittua direktiiviä ei sovelleta perintöveroihin, unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta käy ilmi, että on mahdollista, että Belgian veroviranomaiset olisivat kuitenkin voineet kyseisten osakkeiden arvon tarkistaakseen turvautua muihin keskinäistä apua koskeviin järjestelmiin, kuten erityisesti kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi ja tiettyjen muiden kysymysten ratkaisemisesta perintö- ja rekisteröintiverotuksen alalla Brysselissä 20.1.1959 allekirjoitettuun Ranskan ja Belgian väliseen sopimukseen.

38 Kuten komissio on perustellusti todennut, ei missään tapauksessa ole estettä sille, että Belgian viranomaiset käyttävät lehdistöstä tai internetistä saatavia osakkeenomistajan kuolinpäivän pörssikursseja käynnistääkseen tutkinnan pääasiassa kyseessä olevien osakkeiden kaltaisten pörssinoteerattujen yhtiöiden osakkeiden arvon määrittämiseksi. Kuten unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta käy ilmi, nämä viranomaiset määrittivät pääasiassa kyseisten osakkeiden arvon juuri tämän perusteella yli kaksi vuotta perintöveroilmoituksen jättämisen jälkeen.

39 Tästä seuraa, että kymmenen vuoden vanhentumisajan soveltaminen sellaisen yhtiön, jonka tosiasiallinen johto sijaitsee jonkin muun jäsenvaltion kuin Belgian kuningaskunnan alueella, osakkeiden arvon määrittämiseen ei ole perusteltua, koska tällaisen vanhentumisajan yleinen soveltaminen ei mitenkään riipu siitä ajasta, jota tarvitaan, jotta voidaan tehokkaasti turvautua näihin keskinäistä apua koskeviin järjestelmiin tai muihin keinoihin osakkeiden arvon selvittämiseksi.

40 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että esitettyyn ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että SEUT 63 artiklaa on tulkittava niin, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan lainsäädännön kaltaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jossa säädetään perintöveron osalta kymmenen vuoden vanhentumisaika sellaisen yhtiön nimennäisosakkeiden arvon määrittämiseksi, jonka osakkeenomistaja vainaja oli ja jonka tosiasiallinen johto sijaitsee jossakin muussa jäsenvaltiossa, kun taas vanhentumisaika on pituudeltaan kaksi vuotta, jos yhtiön tosiasiallinen johto sijaitsee ensiksi mainitussa jäsenvaltiossa.

Oikeudenkäyntikulut

41 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

SEUT 63 artiklaa on tulkittava niin, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan lainsäädännön kaltaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jossa säädetään perintöveron osalta kymmenen vuoden vanhentumisaika sellaisen yhtiön nimennäisosakkeiden arvon määrittämiseksi, jonka osakkeenomistaja vainaja oli ja jonka tosiasiallinen johto sijaitsee jossakin muussa jäsenvaltiossa, kun taas vanhentumisaika on pituudeltaan kaksi vuotta, jos yhtiön tosiasiallinen johto sijaitsee ensiksi mainitussa jäsenvaltiossa.

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.